

РЕШЕНИЕ

№ 996

гр. С., 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 111-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ИВАН Д. МИЧЕВ

при участието на секретаря ПЕТЪР Й. КОСТАДИНОВ
като разгледа докладваното от ИВАН Д. МИЧЕВ Административно наказателно дело № 20231110216626 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.59, ал.1 и сл. от ЗАНН.

Софийски районен съд е сезиран с жалба от Д. К. Ч., с ЕГН: *****, чрез упълномощен защитник срещу Наказателно постановление № VI - 33/2023г. (без дата), издадено от Началник сектор „ОП“ при 01 РУ – СДВР, с което на жалбоподателя е наложено административно наказание глоба в размер на 1 000 /хиляда/ лева за нарушение по чл. 21, т.10 от ЗООРПСМ.

В жалбата се съдържат оплаквания, че обжалваното наказателно постановление е незаконосъобразно и необосновано, издадено в нарушение на закона и на процесуалните правила. Развиват се подробни мотиви в тази насока. В заключение се иска от съда да постанови решение, с което да уважи жалбата и отмени обжалвания акт.

За съдебно заседание жалбоподателят Д. Ч., редовно призован, не се явява. Представлява се от упълномощения си защитник, който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Развива подробни съображения в нейна подкрепа и претендира разноси.

Административно наказващият орган Началник сектор „ОП“ при 01 РУ – СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Съдът, след като извърши преценка на събраните в хода на делото

писмени и гласни доказателства и доказателствени средства, и обсъди доводите и възраженията на страните, прие за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок и от легитимирана страна, поради което се явява процесуално допустима. Разгледана по същество същото е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съдът, като взе предвид становищата на процесуалните представители на страните и събраните по делото доказателства, приема за безспорно установена следната фактическа обстановка:

На 16.11.2023г., с начален час 19:00ч. в град С., се провеждала футболна среща на националния стадион „В. Л.“, намиращ се на бул.,*****“ № 38 между отборите на Република България и Република Унгария. С разпореждане на УЕФА двубоят между националните отбори на двете държави бил проведен на упоменатия час, но при закрити врати, както впоследствие и станало. Около 19:20ч. жалбоподателят се намирал пред храм – паметника „С. С.“. При сблъсъци с органите на полицията, лицето било задържано като един от евентуалните нарушители на обществения ред. Това довело до неговото задържане с нарочна заповед да срок до 24ч. и съставяне на АУАН № VI - 33 от 17.11.2023г., който бил подписан от него с възражение. Същото не било уважено и въз основа на акта било издадено и обжалваното наказателно постановление.

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена и доказана от събраните по делото гласни и писмени доказателства.

Видно от показанията на разпитаните в качеството на свидетели Г. Г., И. Т. и К. Ш. е, че не са непосредствени очевидци на проявите на жалбоподателя, а по техни признания, АУАН е бил съставен по документи, изготвени от техни колеги. Свидетелят, издал докладната записка и протокола за писмено показания по ЗООРПСМ изрично заявява, че не познава лицето и за пръв път го е видял, когато е било доведено в полицейското управление. В разпита си свидетелят признава, че само е оформил документите.

Съдът кредитира показанията на разпитаните свидетели като едноточни, логични и непротиворечиви. Същите се потвърждават от приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства.

При извършена служебна проверка на законосъобразността на

обжалваното наказателно постановление съдът счита, че същото е издадено в нарушение на процесуалните правила.

Както правилно е отбелязал защитника на жалбоподателя АУАН е издаден в нарушение на разпоредбите на чл.43, ал.1от ЗАНН предвид изискването да бъде подписан от свидетели, което предполага това да бъдат лица, възприели непосредствено извършеното деяние. В случая от показанията на актосъставителя и свидетеля по акта не се установява двамата да са видели извършителя на нарушение или неговата проява, както и заявяват, че са съставили акта по докладна записка. Същевременно лицето, съставило докланата записка потвърждава, че също не е видяло жалбоподателя да извършва каквото и да било противоправно проявление, а е възприел отразеното от твърдения на негови колеги. Ето защо съдът намира, че освен опорочаване на процедурата по съставянето на АУАН, е налице и необоснованост на самото административно нарушение, предвид липсата на каквито и да било доказателства, свързващи описаното във фактическата обстановка на наказателното постановление с поведението на жалбоподателя. Предвид тежестта на доказване на деянието от страна на административно – наказващия орган и липсата на безспорни данни в тази насока, основателно се явява оплакването на лицето и в самото възражение по АУАН, че не е участвал в противообществени прояви.

На следващо място съдът счита, че деянието, ако и доколкото може да се приеме че е извършено от жалбоподателя, не съставлява административно нарушение по смисъла на чл. 2а, ал.1 от ЗООРПСМ. Това е така, тъй като за изпълнителното деяние не се изразява нито в наличието на публична, нито на противообществена проява. Първото изискване на закона изисква провеждане на мероприятията да бъде на обществено място и да има спортно - състезателен характер. Втората изискване обуславя проявата да е била извършена в спортен обект или в спортната зона преди, по време или непосредствено след спортното мероприятие. Разпоредбата на чл.25, ал.1 от ЗООРПСМ препраща към тази на чл.21, т.1 – 10. По делото не се събраха доказателства, които да установят по какъвто и да е начин поведението на жалбоподателя да покрива признаците на административно нарушение по чл.21, т.10, а именно „предизвикване или участие в сбивания“. Описаната като нарушена норма е била отразена в АУАН и ЗПАМ, но не и в наказателното постановление, където е посочена единствено тази по чл.25,

ал.1 от ЗООРПСМ. Поради тази причина и следва да се приеме, че същото е било издадено в нарушение на разпоредбата на чл.57, ал.1, т. 6 от ЗАНН, което накърнява правото на защита на лицето.

На следващо място футболният мач между двата национални отбора на Република България и Република Унгария е бил проведен при закрити врати, а и във фактическата обстановка, описана в АУАН и НП е отразено, че проявите на жалбоподателя е била извършена пред храм – паметника „С. С.“, който очевидно не е нито спортен обект, нито спортна зона по смисъла на & 1, т.1 и т.2 от Допълнителната разпоредба на закона. Очевидно храм – паметника няма как да попада в спортната зона и липсва приложен акт на кмета на Столична Община в тази насока. При съвкупния анализ на доказателствата няма как да се приеме, че жалбоподателят е извършил противоправна спортна проява, тъй като неговото изпълнително деяние е било извън спортното съоръжение и липсват твърдения, че е се намира в пряка връзка с футболния мач.

Предвид гореизложеното съдът счита, че обжалваното наказателно постановление е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

С оглед изхода на делото и при направено искане за присъждане на адвокатско възнаграждение съдът намира, че СДВР следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя Д. К. Ч. сумата в размер на 400.00 лева, представляваща възнаграждение за упълномощен защитник. Видно от съдържанието на представеното пълномощно е, че като основание за упълномощаване е посочен чл.38, ал.1, т.3 от Закона за Адвокатурата, а по твърдение на защитника, той е близък с жалбоподателя. Ето защо и дължимата сума следва да бъде определена въз основа на чл.8, ал.1 във вр. с чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното и на основание чл.63, ал.2 т.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № VI - 33/2023г. (без дата),

издадено от Началник сектор „ОП“ при 01 РУ – СДВР, с което на Д. К. Ч., с адрес: гр.С., ж.к.,*****“ № 3, ***, вх.1, ет.3, ап.5, с ЕГН: ***** е наложено административно наказание глоба в размер на 1 000 /хиляда/ лева за нарушение по чл. 21, т.10 от ЗООРПСМ.

НА ОСНОВАНИЕ чл.63д, ал.2 от ЗАНН **ОСЪЖДА** СДВР да заплати на Д. К. Ч., с адрес: гр.С., ж.к.,*****“ № 3, ***, вх.1, ет.3, ап.5, с ЕГН: ***** сумата от 400.00 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за упълномощен защитник.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд – С. град.

Съдия при Софийски районен съд: _____